

LBRIS

We know
books

CONNIE GLYNN

CRONICILE
ROSEWOOD

Prințesă pentru
totdeauna

Traducere din limba engleză și note de
Mirella Acsente

LITERA
București

Prolog

Dacă locuiești lângă mare, poți simți mirosul furtunilor de vară când prind a se stârni. Marea aspiră apa, eliberând în șoaptă un oftat sărat care involburează aroma ploii ce se apropie.

În copilărie, Ollie se temea de furtuni. Prietena lui cea mai bună, Lottie, îi spusese că nu avea de ce să-i fie frică. Îi povestea mereu despre Mica Sirenă și cum călătoria ei începuse pe o furtună năprasnică, sălbatică de-a dreptul, care scufundase un vapor.

Dar Lottie uitase să-i spună că destinul sirenei era să se transforme într-o grămadă de spumă. După ce Ollie descoperise asta, teama rămăsese lipită de el asemenea unei cicatrice. Chiar și acum, la vârsta de șaisprezece ani, bubuitul îndepărtat al tunetului îi dădea fiori. Lui Lottie îi plăcea furtuna fiindcă o considera începutul a ceva nou, deoarece, indiferent cât de violente și furioase sunt vânturile, sau cât de puternic e tunetul, o furtună înseamnă eliberarea tensiunii, înseamnă că pământul are să fie din nou proaspăt și răcoros.

Dar pentru Ollie, o furtună însemna doar necazuri.

Vara trecuse cât ai clipi. Era timpul ca Ollie să se întoarcă la școală, iar la orizont se adunau nori de vreme

rea. Umezeala creștea tot mai mult. Tricoul i se lipea de pielea transpirată și avea tot timpul senzația că degetele îi sunt lipicioase, oricât de mult se spăla. Pe mama lui, Manuela Moreno, vremea nu părea să o afecteze însă, fie că era închisă în atelierul ei încins ca un cuptor, fie că gătea mâncarea ei condimentată în bucătăria neîncăpătoare. Gândul de a se întoarce la școală, departe de această căldură insuportabilă, îi surâdea lui Ollie. Mai mult ca orice, avea nevoie de o distragere a atenției.

- Ollie? I-a strigat mama, intrând în camera lui. Grăbește-te, altfel n-o să ai timp pentru micul dejun! Nu te las să pleci la școală cu stomacul gol.

- Vin, mamăe!

Un alt fulger alb incandescent a luminat pereții albaștri ai dormitorului său, făcându-l să tresară în clipa în care întindea mâna spre ghiozdan.

O mulțime de lucruri se întâmplaseră peste vară, și multe dintre ele îi fuseseră aduse la cunoștință de Binah. Din clipa în care Lottie ajunsese la Rosewood Hall, noua și misterioasa ei școală prestigioasă, mica lui lume liniștită fusese dată complet peste cap. În ciuda dezaprobării lui, Lottie preluase îndatorirea de substitut pentru familia regală din Maradova, pretinzând că e prințesa Eleanor Wolfson. Asta îi permitea adevăratei prințese să ducă o viață „normală”. După ce o cunoscuse, Ollie înțelegea de ce prefera să rămână sub acoperire. Ellie Wolf, numele sub care alesese să fie cunoscută, era o furtună în formă umană. Nu avea nimic „princiar” în ea. Era toată numai ochi întunecați și priviri iritate. Mișcările pline de încredere, felul leneș în

care râdea. Era exact ca furtunile de care Ollie se temuse în copilărie și pe care Lottie le adora.

Și așa era doar prințesa. Mai rău stăteau însă lucrurile cu partizanul ei, Jamie, un bodyguard care arăta de parcă n-ar fi zâmbit niciodată în viața lui. Ollie și-l amintea rezentat de cadrul ușii de la bucătărie, nemișcat și periculos de răbdător.

Lottie fusese aruncată în lumea lor de conspirații regale și societăți secrete nefaste, iar acum Ollie fusese și el târât în povestea asta, toată lumea unindu-și forțele pentru a încerca să descopere identitatea Stăpânului Leviathanului, un grup ciudat și primejdios al cărui unic scop era distrugerea familiei regale maradovane.

Așezat la masa din bucătărie, Ollie s-a cufundat în reverie, în vreme ce își îndesa în gură clătită după clătită. Nici măcar nu a simțit gustul siropului de arțar. A dat să înghită o bucată, care i-a rămas în gât. Și-a frecat disperat pieptul.

- Mestecă mâncarea, Ollie! I-a certat mama lui, în vreme ce-i puneă în ghiozdan o sticlă de apă.

Ollie a încuviințat din cap cu un aer absent, căci gândurile i se întorseseră la acea vară și la cumplitetele secrete care fuseseră dezvăluite.

El și câțiva colegi se furișaseră în Rosewood Hall. Se aventuraseră, dincolo de zidurile care o împrejmuiau, în școala pustie pentru a fura un jurnal vechi care îi aparținuse fondatorului școlii. Citindu-l, Ollie o descoperise în persoana acestuia pe strămoșa lui Lottie, o prințesă otomană de mult pierdută, Liliana Mayfutt.

Desigur, pentru Lottie nu era suficient să fie înrudită cu un personaj regal pierdut. Trebuia să mai fie ceva. Cel

de-al doilea rând de secrete pe care îl aflaseră era un set de săbii identice, una îngropată la Rosewood, iar cealaltă, în școala parteneră din Japonia, Takeshin. Săbiile ascundeau propriul secret, și anume că o legătură puternică, veche de secole, se crease între fondatorii celor două școli atunci când Liliana fugise în Japonia în secolul al XVII-lea. După aceea venise în Anglia, unde înființase școala.

Dar cireașa de pe tort fusese vestea cea mai înspăimântătoare pe care o primise vreodată Ollie. Cu ajutorul unor elevi de la Takeshin, el și prietenii lui descoperiseră că Leviathan, misteriosul grup care o luase în vizor pe cea mai bună prietenă a lui încă de când își începuse noua viață, era condus de Claude Wolfson, unchiul lui Ellie. Wolfson renunțase la tron, apoi fusese exilat din Maradova, iar fratele lui mai mic, Alexander, fusese obligat să devină rege. Nimeni nu știa planul final al lui Claude, dar Ollie era absolut sigur de un lucru – Lottie se afla în centrul intrigii, și el nu putea face nimic pentru a o salva. Cel puțin nu încă.

Băiatul s-a trezit deodată din visare.

– O să plec înainte să înceapă ploaia, a spus.

Apoi și-a sărutat mama pe obraz, a înșfăcat ghiozdanul și o ultimă clătită și a ieșit pe ușă.

O camionetă roșie cunoscută s-a oprit în fața casei lui.

– Bună dimineața, Ollie! Mă bucur că te-am prins, s-a auzit o voce.

Ollie i-a zâmbit poștașului.

– Bună dimineața, domnule Harris!

– Am o ilustrată pentru casa Pumpkin, a spus poștașul, și obrajii lui arși de soare au devenit rotunzi și prietenoși.

Nu mai e nimeni acolo de ceva vreme, așa că m-am gândit să ți-o aduc ție. Tu ai fost întotdeauna prieten cu fata aia, Lottie.

Un bubuit amenințător de tunet a umplut văzduhul. S-a rostogolit peste capul lui Ollie, ca o premoniție a necazurilor viitoare. În ultimul an, Ollie ajunsese să înțeleagă că necazurile întotdeauna o căutau pe Lottie, exact ca furtuna. O multitudine de posibilități îngrozitoare au explodat în capul lui: reporteri care îi descoperiseră secretul de substituit, o amenințare din partea Leviathanului, vestea că mama ei vitregă venea acasă. Scrisoarea putea fi despre oricare dintre variantele astea.

Domnul Harris a scos o ilustrată cu imaginea unei plaje cu nisip alb. Litere galbene ca lămâia alcătuiau cuvântul HAVANA. Ollie aproape că simțea mirosul de rom și de aftershave ieftin venind dinspre ea. Nu putea fi decât o singură persoană care să trimită o asemenea ilustrată. Gândul a stârnit o imagine care era mult, mult mai rea decât oricare dintre posibilitățile ce îi trecuseră deja prin minte.

A luat ilustrata, încercând să fie cât mai calm cu putință.

– Mulțumesc. O să am grijă să i-o dau.

– Salut-o pe maică-ta din partea mea, Ollie! a răspuns domnul Harris și a pornit înapoi spre camioneta lui.

Lumea se învârtea în jurul lui Ollie. Știa că nu are voie să se uite pe verso, să o citească. Era sigur că nu putea fi decât o veste proastă. Dar Lottie trebuia să știe ce o așteaptă, nu? Înghițind în sec, Ollie a întors ilustrata. Scrisul era întins, mesajul fusese probabil compus în grabă, dar cuvintele erau clare, la fel ca necazul pe care aveau să-l aducă.

Pentru mica mea printesă, Charlotte,

*A trecut prea mult timp, și Beady îmi spune că îți
croiești drum prin înalta societate.*

*M-a informat și că nu mai locuiești în vechea
casă, deci vei înțelege, sper, că a devenit necesar
să o vând.*

*Cu multă dragoste,
Tatăl tău*

Ollie a ridicat privirea și a văzut cum camioneta dom-
nului Harris dispăre, și, odată cu ea, șansa de a-i da înapoi
ilustrata aceea blestemată. Spera, însă, ca Lottie să reușeas-
că să facă față acestei vești cumplite.

PARTEA ÎNTÂI

Coșmarul

Pictură din 1781 de Henry Fuseli¹

¹ Henry Fuseli (1741–1825), pictor, desenator și critic de artă elvețian care și-a petrecut o mare parte din viață în Anglia. Multe dintre lucrările lui, inclusiv *Coșmarul*, cea mai cunoscută, tratează subiecte precum groaza, magia neagră și sexualitatea.

Noaptea învăluisă Palatul Wolfson. Ornamentele și portretele care impresionau la lumina zilei așteptau ca soarele să le atingă pentru a le readuce la viață, asemenea unei prințese lovite de un blestem.

Lottie și-a mișcat degetele de la picioare, străduindu-se să îndepărteze răceala care ieșea din podeaua palatului. Era obosită din cauza diferenței de fus orar după întoarcerea din Japonia și încă se mai simțea dezorientată din cauza a tot ce se întâmplase în ultimele câteva zile, și mai ales din cauza descoperirii legate de Leviathan. Lottie încerca să stea dreaptă, concentrându-se asupra peretelui cu bijuterii cu diamante strălucitoare, în vreme ce consilierul regelui se învârtea în jurul ei în camera stacojie, ocolind otomanul de catifea violet din mijlocul încăperii.

- Asta nu merge. Simien a privit cu ochii mișiți reflexia din oglinda bogat ornamentată, în timp ce-și ținea mâinile cu pete maronii așezate hotărât pe umerii lui Lottie, răsucind-o în toate părțile pentru a vedea mai bine rochia cu mâneci bufante cu care îi ceruse să se îmbrace, deși o făcea să arate întocmai ca o budincă de căpșune. Poate că un guler înalt și niște pernițe la umeri, a sugerat el, vor echilibra gâtul ăsta foarte lung pe care îl expui.

Amețită de norii de parfum greu din încăperea și simțindu-se mai degrabă ca o marionetă, Lottie a lăsat sforile

sale imaginare mai moi când Simien s-a întors, în cele din urmă, la rochii, căutând printre ele ceva care să meargă cu noua coafură bob neglijentă a lui Lottie.

- Ce crezi tu că e mai bine! i-a strigat Lottie, sperând să grăbească lucrurile fără să-și trădeze nerăbdarea.

Trebuia să ajungă într-un loc anume și nu voia ca Simien să afle; n-ar fi făcut decât să se streseze și mai tare.

Nu era doar părul lui Lottie care făcea pe toată lumea să fie irascibilă; toți locuitorii palatului păreau să meargă înșiruiți pe sârmă, gata să se prăbușească în orice clipă dacă cineva doar respira prea adânc. Trecuseră cinci zile de la coșmarul din Pădurea Rose și, deși Lottie își dorea cu disperare să afle planul Leviathanului, trebuia mai întâi să se confrunte cu familia lui Ellie, ceea ce însemna că trebuia să fie cât mai prezentabilă cu putință, pentru a îndulci lovitura teribilei descoperiri pe care o făcuse.

- Cred că ar fi de dorit să evităm un scandal în presă legat de părul tău. E ultimul lucru de care avem nevoie, a șuierat Simien, țâțâind ca pentru sine.

Lottie nu și-a putut stăpâni un oftat. Avea senzația că era singura din lume care nu-și vedea părul ca pe un dezastru, și nici măcar ca pe ceva cu care să-și bată capul. O singură persoană gândea ca ea, dar se afla la sute de kilometri de părtare, în Japonia.

Gândul la Sayuri a făcut-o pe Lottie să-și amintească de fumul gazelor de eșapament de la motocicletă și de privirea pătrunzătoare și inteligentă aruncată de cei doi ochi negri ca noaptea. Gândul i-a stârnit o durere în piept, ca și cum o parte din suflet îi fusese zdrobită. Vara petrecută la Takeshin schimbase totul. Prietenii pe care și-i făcuse

în Banshee, gașca de motocicliști, Miko, Rio și Wei, și faimosul lor conducător, Demonul Roz, Sayuri cea cu păr mătăsos care devenise mai degrabă o soră pentru ea, se aflau în cealaltă parte a lumii, dar Lottie îi simțea aproape de inima ei. Nu doar școala îi lega, ci și secretele încredințate de strămoșele lor, săbiile gemene, dintre care una o salvase pe Lottie, eliberând-o.

Lottie se privea liniștită în oglindă, răsucindu-și între degete șuvițe din părul proaspăt tuns. Dar, când a atins vârfurile ondulate, amintirea a străbătut-o asemenea unui șoc electric. Ținea din nou sabia în mână, smucind-o în sus cu hotărâre prin propriul păr, eliberându-se din strânsoarea lui Ingrid și a Leviathanului, pentru a o lua apoi la fugă, până când a simțit că o ardeau plămâinii.

A lăsat mâna în jos și și-a ridicat bărbia, minunându-se de cât de mult o maturiza noua tunsoare. Ellie făcuse o treabă perfectă, părul proaspăt tăiat îi încadra fața rotundă și trandafirie, lăsându-i trupul mai ușor și dezvăluind o versiune a ei care părea mai autentică decât oricând. Singura problemă era că...

- Semeni prea mult cu adevărații tăi strămoși, a gemut Simien în spatele ei, murmurând o serie de blesteme. Avem nevoie de o Wolfson, nu de o Mayfutt.

Era de necontestat. Lottie era bucătică ruptă din alter egoul masculin al strămoșei sale Liliana Mayfutt, William Tufty, inclusiv puzderia de pistrui de pe podul nasului. De fiecare dată când îi vedea, simțea că fantomele familiei sale o priveau și așteptau ceva.

- Nu sta cocoșată! Simien a apărut din nou în spatele ei, ținând în mână o rochie galben-unt, cu umerii bufanți

în relief, ca două linguri de frișcă întărită. Trebuie să ne asigurăm că imaginea ta princiară încă e intactă, pentru a mai alina suferința reginei-mamă, provocată de această descoperire nefericită.

Nu era nevoie să rostească numele cu voce tare. Întregul palat simțea gravitatea situației ca pe o strânsoare puternică în jurul gâtului.

Aruncând o privire iute spre ceas, Lottie a simțit că începe să-și piardă răbdarea și, chiar când se gândea că va trebui să găsească o scuză și să arunce în joc un căscat la momentul potrivit, Simien a lăsat-o, în sfârșit, ceva mai moale.

- Va trebui să ne descurcăm cu ce avem, presupun, a spus consilierul regelui, oftând și lovindu-se cu degetul în tâmpla de lângă ochiul său de sticlă, înainte de a pune rochia la loc pe umerăș. Acum ai grijă să te duci direct la culcare și să dormi bine, pentru întâlnirea de mâine, a spus el, încercând să pară vesel, dar Lottie distingea tonul grav pe care se străduia să-l ascundă.

Lottie trebuia să se mai ducă undeva înainte de a se retrage la culcare. După ce s-a schimbat în niște haine mai comode, a așteptat ca locuitorii palatului să se astâmpere și s-a furișat afară din camera ei, ascultând cu atenție orice mișcare.

Lottie a încremenit când o scândură de pe scară a scârțâit sub picioarele ei. Cu inima bubuindu-i, a ciulit urechile, așteptând un răspuns.

Tăcere.

S-a strecurat pe coridorul lung de marmură, unde fețele fantomatice ale foștilor conducători ai Maradovei o priveau

de sus, dintre ramele lor aurite. S-a oprit brusc la cel mai mare tablou.

Alexis Wolfson, omul care pusese mâna pe tronul Maradovei cu sute de ani în urmă, se holba la Lottie cu ochi pătrunzători, în aceeași nuanță de verde întunecat ca o pădure în amurg. Părul negru și lung îi cădea pe umerii lați. Înfășurat în blănuri călduroase, arăta mai degrabă a războinic decât a rege, dar zâmbetul lui era blajin. Uitându-se în sus la el, Lottie s-a întrebat de ce nu dăduse niciodată mai multă atenție acestui portret. Avusese nevoie de cuvintele criptice ale lui Ingrid ca să-l observe, iar acum își dădea seama de ce fusese atât de iubit.

„Exact ca Alexis“, spusese Ingrid. Era una dintre cele două afirmații pe care le făcuse în acea zi, în pădure. Cealaltă, și mai derutantă, suna cam așa: „De ce e Jamie partizanul tău?“ Era o întrebare pentru adevărata prințesă, și Lottie își propusese să afle ce insinuase Ingrid. De ce era el partizanul lui Ellie?

Smulgându-se de lângă tablou, Lottie a mers mai departe către capătul coridorului, până când a ajuns la oaia neagră a familiei și chiar persoana căreia îi era atât de devotată Ingrid - Claude Wolfson, unchiul lui Ellie.

Portretul lui atârna într-o ramă neagră, un memento întunecat al sorții care îl aștepta pe orice membru al unei familii regale, dacă se îndepărta de responsabilitățile sale. În exilul său, el se înarmase cu răbdare, uneltind planuri și adunând o armată. Acum știa că el fusese misteriosul bărbat cu mască de țap care îi chinase pe Lottie și prietenii ei. Dar de ce?